

markant, er det ikke sikkert, at Told og Skat vil finde fornødent grundlag for at ændre på vurderingerne:

»For at en ændring af 19. almindelige vurdering skal kunne komme på tale, skal forurenin-gerne i hvert fald føre til, at vurderingerne er meget væsentligt højere end de forventelige salgspriser. Selv i så fald er det ikke sikkert, at Told og Skat vil finde fornødent grundlag for ændring af vurderingerne.«

Det står der i Kammeradvokatens besvarelse til Finansudvalget.

Og senere står der, at man på grundlag af det foreliggende materiale i øvrigt ikke mener, at kommunen har tilbageholdt relevante oplysninger m.v. Man mener ikke, der er grundlag for, at staten vil kunne vinde en sag i denne forbindelse, og det synes jeg hr. Thor Pedersen bør forholde sig til i stedet for at forsøge at få et langstrakt retligt forløb mellem to offentlige myndigheder. Det er der ikke noget særligt perspektiv i, når vi med al sandsynlighed må forvente, at staten under alle omstændigheder lider et økonomisk tab.

Jeg kan ikke følge hr. Thor Pedersen, og jeg kan ikke se, hvorfor vi skal anlægge det synspunkt, at vi vil blokere og vil have en retlig afgørelse, som i værste fald indebærer præcis det samme som aktstykket. Staten har lavet en rigtig elendig aftale – det er vi ikke uenige om – men aftaler har det altså med at forpligte.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Det er jo helt rigtigt, som fru Pia Christmas-Møller refererer Kammeradvokaten. Udsagnet er, at det er ikke sikkert, at Told og Skat vil ændre 19. almindelige vurdering, men det, vi ved, er, at regionschefen har sagt, at man ikke har ladet forureningsspørgsmålet indgå i vurderingen ved 19. almindelige vurdering.

Det, vi kunne spørge, er: Hvad mener Told og Skat? Kammeradvokaten er jo ikke i tvivl om, at hvis Told og Skat ændrer 19. almindelige vurdering væsentligt, er staten igen stillet i samme situation som ved arealet i Brøndby. Det spørgsmål, Kammeradvokaten stiller, er, hvorvidt Told og Skat vil ændre 19. almindelige vurdering væsentligt, og det kunne vi spørge Told og Skat om, så Finansudvalget ved, hvad det egentlig er, der binder staten.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Der er ikke meget, der tyder på, at hr. Thor Pedersen og jeg bliver enige om udlægningen af Kammeradvokatens besvarelse til Finansudvalget, men jeg mener, at hr. Thor Pedersen driver argumentationen helt ud i det useriøse, når han siger, at der ikke er nogen tvivl om, at hvis den 19. almindelige vurdering bliver ændret, vil det også få indvirkning på denne sag. Kammeradvokaten skriver det stik modsatte, nemlig at det ikke er sikkert, at det vil få nogen følger, og det synes jeg er væsentligt for helhedsvurderingen af Kammeradvokatens besvarelse.

Bjørn Elmquist (RV):

Man kan gøre sig visse betragtninger over klimaforandringerne her i Folketinget, og hvordan man kan forbedre stemningen mellem partierne. Man kan også føle, at man debatterer med nogle, der nærmest er dumpet ned fra en fremmed klode, for aftalen her blev lavet i temmelig fuld offentlighed i juni 1994 i forhandlingerne mellem regeringen og Københavns Kommune. Det blev både dengang og senere hen helt klart fremlagt, hvad der var basis for og indholdet af denne aftale, og jeg citerer fra klausulen i aktstykke nr. 194:

»I løbet af 1995 sælger kommunen ejendomme m.v. for 370 mio. kr. Såfremt der i fjerde kvartal 1995 er en manko i forhold til denne målsætning, forpligter staten sig til at købe ejendomme m.v. for det resterende beløb til vurderingsprisen.«

Det er ikke noget, som har været skjult for den store offentlighed, og det har på intet tidspunkt været skjult for Finansudvalget. Selv om der er mange plusværdier i udtrykket »rene linjer«, som jo kan give associationer til det italienske »rene hænder«, synes vi derfor, at både SF, som har disse ord med i sit beslutningsforslag, og Fremskridtspartiet og Venstre, som har fremsat et andet beslutningsforslag, er galt afmarcheret.

Vi mener, der er tale om en politisk aftale, og det kan da godt være, den ikke lever op til de forretningsmæssigt klogeste eller mest effektive eller profitmæssigt investeringsrigtige aftaler. Det minder måske lidt om »Hvad fatter gør, er altid det rigtige«. Men det har noget med det politiske indhold af en sådan aftale at gøre, og det var et klart element for alle, at her var der tale om at overføre nogle penge til Københavns Kommune og skaffe kommunen ud af en meget